

Jamsai

ในช่วงชีวิตที่เธอพร้อมเพรียงกับฉันได้ความหมาย
ฉันก็ขอแลกมาด้วยเธอด้วยในที่สุดแล้ว!

Jamsai

ทดลองอ่าน

Intend

to be

Yours

Jamsai

ทดลองอ่าน

โปรดระวัง!

รักนี้

Jamsai

ทดลองอ่าน

(ไม่) ตีเธอ

CandyCat เรียบ

ZOO NW

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Intend to be Yours โปรดระวัง! รักนี้ (ไม่) ติเล้ย

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2570-3

ภาพประกอบ

มธุริน จุฬพัฒพงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

รอ ร้อ รอออ... ตอนนี้อยองนั่งกำลังรออีเมลจากใครบางคนอยู่ค่ะ ส่งไปนานมาก
แล้วยังไม่มีวี่แววว่าเค้าจะตอบกลับมาเลย แฮ่~T^T

แต่นั่นก็ยังไม่นานเท่า 'มายู' นางเอกของเราในเรื่อง 'Intend to be Yours
โปรดระวัง! รักนี้ (ไม่) ดีเลย' นิยายเล่มสุดท้ายในชุด Intend จาก CandyCat เล่มนี้
หรรจนะคะ ก็แหม มายูเล่นร่อพระเอกอย่าง 'ดีเลย' มาตั้ง 7 ปีแน่ะ! แถมยังมีสัญญา
ผูกมัดไว้จะนอใจไปคบหากับหนุ่มๆ คนอื่นก็ทำไม่ได้ ถ้าเป็นมายองนั่งคงขอโบกมือ
บ๊ายบายตั้งแต่ปีแรกแล้วละค่ะ ต้องรักมากขนาดไหนถึงรอนานขนาดนี้ได้เนี่ย

ว่าแต่ ทำไมดีเลยถึงปล่อยให้มายูรอนานแบบนี้ล่ะ แล้วทั้งสองคนจะได้กลับมา
เจอกันในรูปแบบไหน และเรื่องราวความรักที่คนหนึ่งเป็นฝ่ายเฝ้ารอจะจบลงยังไง
เราไปลุ้นกันดีกว่าค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมายองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า ในที่สุดเซิต Intend ก็มาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว เย~

คราวนี้เป็นคิวของหนุ่มหล่อหน้าใสอย่าง 'ดีเลย์' พระเอกสายมั่นหน้า สารภาพว่าเป็นเรื่องที่แต่งยากมากกก ฮือ แ่่งๆ ลบๆ เททั้งแล้วก็เปลี่ยนพล็อตอยู่หลายรอบมาก (ความดีเลย์นี้) แต่สุดท้ายก็สามารถเห็นออกมาจนได้ รู้สึกโล่งใจสุดๆ เลยค่ะ ต้องขอโทษที่ทำให้ผู้อ่านรอนานถึงขนาดนี้ แต่ก็แอบใจหายที่เรื่องนี้เป็นเรื่องสุดท้ายของเซิตแล้วเหมือนกัน เซิตนี้มีทั้งหมดสี่เล่ม (สามารถอ่านแยกเล่มได้) เราตั้งใจกับเซิตนี้มากจริงๆ

ท้ายนี้ก็ขอขอบคุณทีมงานบ้านแจ่มใส น้องน้ำฝนและกอง บ.ก. นักวาดอย่างคุณ Zoo ที่วาดภาพสวยๆ ให้กับนิยายเซิตนี้ ดีใจและมีความสุขมากที่ได้ทำงานร่วมกันกับทุกคน ขอคุณสมาชิกในกลุ่ม บ.ก. ฉันต้องได้ต้นฉบับด้วย ขอคำพูดที่ว่าดีเลย์ไม่ดีเลย 555+ ขอคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามกันมาเสมอ ท้ายนี้ก็ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมกอดด้วยนะคะ

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่ FB : CandyCat.writer

รักทุกคน ♥

'นายหลงรักฉันแล้วหรือไง'

'...'

'...'

'ไม่รู้สิ'

'ไม่รู้? ไม่รู้อีกแล้ว!!'

'ถ้าความรู้สึกนี้คือความรักละก็...'

'...'

'ฉันคงรักเธอ'

'!!!'

'รักพี่ซี้ดก็อย่างเธอเข้าแล้วจริงๆ'

1

ฉันชื่อ 'มาญ'

[Time 16.45 To Don Meuang Flight xxxxx Gate 4 Remarks
Delayed]

ฮะ อะไรเนี่ย!?

ขามากี่ดีเลย ขากลับยังจะดีเลยอีกหรอ

ฉันยืนมองเที่ยวบินของตัวเองที่ถูกขึ้นตัวแดงประกาศเลื่อนออกไป ด้วยความฉุนเฉียว แต่โมโหเพียงแป๊บเดียวก็สงบอารมณ์ของตัวเองได้ พร้อมถอนหายใจอย่างแข็งๆ แต่แอบไม่เข้าใจอะ ทำไมเครื่องถึงต้องดีเลย์ ด้วยทั้งที่สภาพอากาศก็ดูปกติดี ไม่มีลมหรือเมฆฝนเลยสักนิด ที่สำคัญคืนนี้ฉันมีนัดต้องไปงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนที่จัดขึ้นในโรงแรมสุดหรูย่านใจกลางกรุงเทพฯ อีกด้วย

เฮ้อ แอบไม่ค่อยอยากไปสักเท่าไร มันทัดตรงที่ว่าเพื่อนสุดซี้สองคน อย่าง 'ยูกิ' และ 'ไข่มุก' รบเร้าให้ไปอะ คิดแล้วเซ็งเซมัด ฉันยังคิดไม่ออกเลยว่าจะแต่งตัวไปงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนยังไงดี แบบว่าไม่มีเวลาให้เตรียมตัวอะไร

8

เลย แล้วไหนเครื่องบินยังจะมาดีเลย์อีก

เครียดค่ะ เครียดดด

"เมื่อก็ได้ยินได้ยืนเจ้าหน้าที่คุยกัน เห็นว่ามีใครไม่รู้โทรมาขู่ว่าจะเปิดเครื่องบินเที่ยวนี้ ก็เลยต้องตรวจสอบกันยกใหญ่"

หือ ดูเหมือนฉันจะรู้สาเหตุที่เที่ยวบินล่าช้าแล้วละสิ

"แ่จ้ง ฉันมีนัดสำคัญด้วย ไม่รู้จะไปทันหรือเปล่า"

"นั่นสิ คนที่โทรมาก่อกวนแ่สุดๆ"

"แต่จะว่าไปทางสายการบินตรวจสอบก็ดีขึ้น เป็นเรื่องจริงขึ้นมาแล้ว เกิดระเบิดตอนบินอยู่บนฟ้าละก็ อี้ยย ไม่อยากจะคิด"

เสียงพูดคุยของผู้หญิงสองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ดังขึ้นมาให้ได้ยิน ฉันเงยหูฟังแล้วชักหัวน้ๆ ขึ้นมาเหมือนกัน หวังว่าทางสายการบินจะตรวจสอบให้ละเอียดถี่ถ้วน ไม่รู้ว่าแ่บมีระบงระเบิดอะไรซุกซ่อนอยู่หรือเปล่า จะเลื่อนเวลาออกไปนานขนาดไหนก็ยอม ดีกว่าเอาชีวิตไปเสี่ยงตั้งเยอะ

ไลน์!

เสียงข้อความจากแ่พฯ ไลน์ดังขึ้น ฉันหยิบออกมาดู เป็นข้อความจากยูกิและไข่มุกที่ส่งเข้ามาในแชตกลุ่ม

ยูกิ : ฉันกำลังจะแต่งตัวแล้วนะ

ไข่มุก : เร็วเวอร์ นี่ฉันยังไม่ได้อาบน้ำเลย

ยูกิ : ก็คนมันตื่นเต้นนี่นา แล้วนี่มาอยู่ถึงไหนแล้วเนี่ย

ไข่มุก : อยู่บนเครื่องบินแล้วมั้ง

ฉันอ่านข้อความที่เพื่อนสองคนส่งมาแล้วก็มึนนิดๆ ก่อนใช้กล้องหน้ากดถ่ายเซลฟี่หน้าตัวเองกับบอร์ดดิ้งพาสจนได้รูปที่ดีที่สุด จากนั้นก็ส่งเข้ากลุ่มไลน์ไป

มายู : ยังอยู่เซียงรายอยู่เลย เครื่องบินดีเลย์อะ

พอพิมพ์ข้อความส่งไปแล้วฉันก็กดรูปที่ตัวเองถ่ายเมื่อกี้ เป็นรูปของหญิงสาวผมสีดำยาวเป็นลอน ริมฝีปากสีพีชฉ่ำวาว จมูกโด่ง ขนตายาว เต่งเหมือนกันเปิดจากการปิดมาสคร่า นี่ไม่ใช่หน้าสดของฉันหรอกนะ ฉันใช้เทคนิคแต่งหน้าเพื่อโชว์ผิวฉ่ำวาวให้ดูโดดเด่นขึ้นนะ เน้นความโกลว์แบบธรรมชาติอย่างที่เราควรชอบแต่งกัน นี่ขนาดฉันยังไม่ได้จัดเต็มอะไรมากนักยังดึงดูสายตาของผู้ชายที่อยู่รอบๆ ได้เป็นอย่างดี ฮีๆ ฉันเป็นคนที่ชอบแต่งหน้าทำผมมากเลย อ๊ะ แต่หน้าสดฉันก็ไม่ได้แย่อะไรนะ ผิวดี ไร้สิว ฝ้า กระ ฉันดูแลตัวเองอยู่ตลอด ทั้งเรื่องการกิน การออกกำลังกาย บลาๆ

พอละ! เข้าเรื่องดีกว่า ส่วนสาเหตุที่ฉันมาอยู่จังหวัดเชียงใหม่แบบนี้ก็เพราะว่าแม่ของฉันบวชชีอยู่ที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดนี้ แล้ววันนี้เป็นวันเกิดแม่ ฉันเลยนั่งเครื่องบินมาทำบุญแล้วก็อยู่พุดคุยกับแม่ ซึ่งส่วนมากก็ไม่ได้คุยกันสักเท่าไรเพราะแม่เอาแต่สอนธรรมะให้ฟังอย่างเดียวเลย มันน่าเศร้านะที่แม่หย่าร้างกับพ่อ แล้วก็ละทางโลกเข้าสู่ทางธรรมปล่อยให้ฉันใช้ชีวิตเพียงคนเดียว แถมยังไม่มียี่แวนว่าจะกลับมาอยู่กับฉันแต่อย่างใด

ไลน์!

เสียงข้อความจากแอปฯ ไลน์ดึงความสนใจของฉันอีกครั้ง

ไข่มุก : เอ้า แล้วแบบนี้จะกลับมาทันไหมเนี่ย

ยูกิ : ขอให้มาทันแล้วกัน

มายู : ทันแหละ งานเริ่มสองทุ่มไม่ใช่หรอ

ฉันพิมพ์ตอบไปพลงคำานวนเวลาในใจ แม้ไม่รู้ว่าเครื่องบินจะดีเลย์นานแค่ไหนก็เถอะ

ยูกิ : แล้วอย่าลืมนะ แกห้ามมาแบบหน้าสวยเด็ดขาด ฉันจะไม่ยอมให้แกมาแย่งซีนอีกแล้ว รู้หรือเปล่าว่างานปาร์ตี้รอบล่าสุดแกแย่งซีนไปคนเดียวเลย ฉันกับไข่มุกนี่ดับสนิทจ้า ผู้ชายที่เล็งไว้ก็ไปสนใจแกกันหมดเกลียด!

10

อู๊ป ฉันหลุดเข้าไปกับข้อความของยูกิ บอกแล้วไงว่าฉันเองก็หน้าตาดีในระดับหนึ่ง แต่ด้วยความที่มีโครงหน้าสวยและมีฝีมือทางด้านการแต่งหน้า ฉันก็เลยเผลอมิตไบน้ำของตัวเองให้ดูโดดเด่นสวยงามมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นแนวสาวเปรี้ยวจัดจ้าน แนวหวานๆ เหมือนสาวเกาหลี แนวสาวรันจ์ หรือว่าจะเป็นแนวผีๆ ฉันก็ทำได้หมด

มายู : แหม ฉันเองก็อยากแต่งสวยเหมือนกันนะ

มายู : แล้วพวกแกจะแต่งเป็นผีอะไรกันล่ะ

ฉันพิมพ์ถาม สักพักยูกิก็พิมพ์ตอบกลับมาเป็นคนแรก

ยูกิ : สวยๆ อย่างฉันต้องแต่งเป็นแวมไพร์อยู่แล้วจะ คอยดูนะ คินนี้ฉันจะไปกัดลำคอชาวๆ ของพวกผู้ชายที่เลี้ยงไว้ให้ได้เลย ฮีๆ

ไซมุก : ฉันจะแต่งเป็นแม่มดเนี่ยแหละ แล้วแกละมายู

มายู : ยังไม่ได้คิดอะ เอาไว้กลับไปค่อยคิดอีกที

ยูกิ : จี๊ สวยๆ อย่างแกลงแต่งเป็นอะไรก็ออกมาดูดีเหมือนเดิมนั้นแหละ

ยูกิ : (สติ๊กเกอร์โกรธ)

ไซมุก : ดูแกหมั่นไส้มายูนะ 555+

ไซมุก : (สติ๊กเกอร์หัวเราะหนักมาก)

ยูกิ : ก็มายูชอบแย่งผู้ชายคนที่ฉันเลี้ยงไว้ไปตลอดเลยนี่นา

มายู : เคียวนะ ฉันไม่ได้แย่งสักหน่อย ผู้ชายที่แกเลี้ยงไว้มาอยู่กับฉันเองต่างหาก

ยูกิ : โอ้ยยย พุดจ่าน่าหมั่นไส้ ไซสิ! ฉันสวยไม่เท่าแกนี่นา เอาไว้ปิดทอมเมื่อไหร่ฉันจะบินไปศัลยกรรมที่เกาหลีแน่ๆ

ไซมุก : ฉันเห็นแกพุดจี่มาหลายรอบละ 555+

ถึงยูกิจะชอบพุดอะไรแบบนี้นับกับฉันแต่เราก็ไม่ได้เกลียดกันนะ ฉันเองก็ไม่ได้คิดมากอะไรด้วย อีกร้อยเราสามคนก็เรียนมาด้วยกันตั้งแต่สมัย

มัธยมปลายแล้ว เรียกได้ว่าซี้กันสุดๆ

ไข่มุก : ถึงยังงั้นมายู่ก็คงไม่ขายตาแลมองผู้ชายคนไหนหรอก รู้ๆ กันอยู่
นี่ว่ายังมีใครอยู่ในดวงใจแล้ว

ยูกิ : หมายถึงคนที่ซี้ดีเลยปะ

ไข่มุก : แหม จะมีใครนอกจากหมอนั่นล่ะ

ไข่มุก : ตกลงว่าที่คู่หมั้นคนนั้นจะกลับไทยเมื่อไหร่เนี่ย มายู

ยูกิ : เออ นั่นสิ ฉันเองก็อยากรู้เหมือนกัน

งา... ไหงถึงได้เปลี่ยนมาคุยกันเรื่องนี้ล่ะ

ฉันอ่านข้อความของสองคนนั้นแล้วก็ถอนหายใจยาวยืด มันเป็นเรื่องที่
น่าหนักใจจนไม่อยากพูดถึงสักเท่าไร หลังจากนั่งจ้องมือถือทำใจอยู่สักพัก
ฉันก็พิมพ์ตอบกลับไป

มายู : เดี่ยวเขาก็คงจะกลับมาเองนั่นแหละ

ยูกิ : อี หายไปนานขนาดนี้ ไม่ใช่ว่าหมอนั่นกลับมาไทยแล้วจะ
เซอร์ไพรส์แถมด้วยการพาลูกพาเมียมาสวีตดีกันละ 555+

ไข่มุก : พูดจาโหดร้ายจังยูกิ

ยูกิ : เอ้า ก็เห็นหมอนั่นไม่ยอมกลับมาสักทีนี่นา ปัจจุบันหน้าตา
เป็นยังไงก็ไม่เคยได้เห็น รูปสักใบก็ไม่มีให้ดู

ยูกิ : แล้วดูยัยมายูสิ จนถึงตอนนี้รอหมอนั่นมานานเท่าไรแล้ว ถ้าฉัน
จำไม่ผิดน่าจะเคยบอกว่าเข้าปีที่เจ็ดแล้วใช้ปะ

ยูกิ : คือเจ็ดปีแล้วนะ! ไม่ใช่เจ็ดวัน!

ยูกิ : ฉันเห็นเพื่อนเอาแต่เฝ้ารออย่างไม่มีจุดหมายแบบนี้แล้วหงุดหงิดอะ
ถ้าเป็นฉันนะ ปานนี้ฉีกสัญญาอะไรนั่นทิ้งแล้วไปหาผู้ชายคนอื่นแทนแล้วจำ
ไม่มาเสียเวลาวีรุ่นไปอย่างไร้ค่าแบบนี้หรอก

แปลบ...

12

ข้อความที่ยุกิพิมพ์ส่งมารั้วๆ ทำฉันเจ็บหัวใจหน่อยๆ นี่ถ้ายั่งยืนมาเย็นอยู่ตรงหน้าตัวเป็นๆ คงจะกำลังยืนเท้าเอวแล้วถึงตาใส่ฉันอย่างขุ่นเคืองเป็นแน่ ส่วนเรื่องของผู้ชายที่ชื่อ 'ดีเลย์' คนนั้นนะเธอ... คือเขาโตกว่าฉันสองปี เป็นลูกชายเพื่อนสนิทของแม่ฉัน (แม่ของพี่ดีเลย์เป็นคนไทย ส่วนพ่อของพี่ดีเลย์เป็นคนสวีเดน) ครอบครัวของพี่ดีเลย์ไม่ได้อยู่ประเทศไทยถาวรหรอกนะ จะมาไทยก็แค่ช่วงที่โรงเรียนของพี่ดีเลย์ปิดเทอมหรือไม่ก็ช่วงวันหยุดเทศกาล และเวลาที่แม่ของเราสองคนมาเจอกันก็จะปล่อยให้ฉันกับเขาเล่นด้วยกันนั่นแหละ พี่ดีเลย์เป็นผู้ชายที่น่ารักมาก อ่อนโยน ใจดี ชอบเอาขนมติดไม้ติดมือมาให้ฉันตลอด พอโตขึ้นฉันก็เริ่มมองเขาด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไป เขาเป็นรักแรกของฉันเลยนะ และที่น่าเซอร์ไพรส์สุดๆ ก็คือพี่ดีเลย์เองก็ชอบฉันเหมือนกัน แล้วพอแม่ของเราสองคนรู้ว่าฉันกับพี่ดีเลย์มีใจให้กันก็ดูจะแอบปี้มาก แถมยังจัดการทำสัญญาเอาไว้ด้วยว่าถ้าเราสองคนเรียนจบเมื่อไหร่ก็จะให้หมั้นและแต่งงานกัน ทว่าหลังจากนั้นครอบครัวของพี่ดีเลย์ก็ต้องกลับประเทศสวีเดนเพื่อไปจัดการเรื่องธุรกิจ และรอบนี้ก็จะอยู่ที่นั่นยาวเลยโดยมีกำหนดจะกลับมาประเทศไทยในอีกสี่ปีข้างหน้า

ครึ่งปีแรก...

เราสองคนส่งเมลแลกเปลี่ยนกันตลอด

ครึ่งปีหลัง...

ฉันยังส่งเมลให้พี่ดีเลย์อยู่บ่อยๆ แต่เป็นเขาที่ไม่ค่อยส่งเมลกลับมาเลย หนอรออยู่หลายอาทิตย์ถึงจะตอบกลับมาสักครั้ง เนื้อหาในเมลที่เขาส่งให้ก็เป็นแค่เพียงข้อความสั้นๆ เท่านั้นแหละ และที่น่าใจหายสุดๆ ก็คือเมลที่เขาส่งมาแจ้งให้รับรู้ว่ามีแม่ของเขาเสียชีวิตแล้วด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ จำได้ว่าฉันเสียใจและเศร้ามาก จะให้แม่พาไปหาเขาที่สวีเดนก็ไม่ได้ ในเมื่อครอบครัวของฉันเองก็มีปัญหาารุมเร้าเข้ามาไม่หยุดหย่อน แม่จับได้ว่าพ่อนอกใจจนทะเลาะกันอย่างหนัก ฉันก็เลยทำได้แค่พิมพ์ข้อความให้กำลังใจพี่ดีเลย์ทางอีเมลเท่านั้น แม้เขาจะไม่ตอบกลับมาก็ช่างปะไร แค่นี้ทำให้ฉันรู้ว่ายังมีคนที่คอยเป็นกำลังใจให้เขาอยู่ตรงนี้ไม่หนีหายไปไหนก็พอ

และปีถัดไป...

ฉันก็ไม่ได้รับเมลจากเขาอีกเลย

ด้วยความไม่ย่อท้อฉันจึงส่งเมลไปให้เขาตลอด อย่างน้อยก็อาทิตย์ละหนึ่งฉบับ เนื้อหาที่ส่งไปก็จะบอกเล่าเรื่องราวที่ฉันได้เจอ เหตุการณ์สำคัญ รูปถ่ายสถานที่ต่างๆ รูปหมา รูปแมว รูปของกิน รูปท้องฟ้า ฉันเขียนและส่งให้เขาเหมือนเป็นไดอารี่ ทำแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งเข้าปีที่สี่...ฉันก็ได้รับอีเมลจากเขามาหนึ่งฉบับ

'ฉันจะเรียนต่อที่นี่อีก เพราะฉันเธอไม่ต้องรอนะ'

วินาทีที่ได้อ่านข้อความนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนถูกใครบางคนเอาค้อนมาทุบศีรษะอย่างจังจนตื้อมึนงงไปหมด ฉันพิมพ์ข้อความและส่งเมลไปถามหาเหตุผลจากเขา แต่ก็ไม่ได้รับการตอบกลับมาเลย ฉันร้องไห้เสียใจอยู่เป็นเดือนๆ จนเริ่มทำใจได้และคิดว่าสักวันพีดีเลยคงจะกลับมา ฉันไม่ควรไปขัดขวางเรื่องการเรียนของเขา ฉันพยายามคิดในแง่ดีและเฝ้ารอวันที่เขาจะกลับมา แถมในปิ่นปักผมของฉันก็ตัดสินใจหย่าร้างกันจากปัญหาเรื่องที่พักมีเมียน้อยแล้วผู้หญิงคนนั้นดันท้องขึ้นมา แม่ของฉันยอมเซ็นใบหย่าง่ายๆ ไม่เรียกร้องอะไรจากพ่อเลยสักอย่าง ในทางกลับกันพ่อของฉันก็ใจร้ายและเห็นแก่ตัวมากที่เอาทรัพย์สินทุกอย่างที่เป็นชื่อตัวเองรวมถึงบ้านไปขายแล้วจากไปกับผู้หญิงคนนั้น ส่วนแม่ก็เข้าสู่ทางธรรมด้วยการบวชชีที่ต่างจังหวัด ฉันเลยกลายเป็นคนที่บ้านแตกสาแหรกขาด เข้าคอนโดฯ และใช้ชีวิตอยู่ด้วยเงินกำไรจากหุ้นส่วนของรีสอร์ทซึ่งเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายของแม่ที่ยกให้ฉัน แถมยังเป็นสมบัติที่ถูกมัดติดอยู่กับสัญญาของฉันกับพีดีเลยอีกด้วย

โอเค เรื่องของฉันมันค่อนข้างน่าเศร้าก็จริง แต่เพราะว่าฉันยังมีพีดีเลยที่เป็นเหมือนเสาหลักของชีวิตอยู่ ก็เลยไม่ได้ทำตัวเหลวไหลอะไร ตลอดชีวิตที่ผ่านมาฉันหมกมุ่นอยู่กับการเรียน ตั้งใจเรียนและสอบเข้ามหา'ลัยดีๆ คิดอย่างเดียวว่าฉันจะต้องเป็นแพทย์สมบูรณแบบเพื่อไม่ให้พีดีเลยผิดหวัง และนอกจากเรื่องเรียนฉันก็ดูแลตัวเองเรื่องรูปร่างหน้าตาด้วยนะ ไม่นอนดึก ตื่นน้ำเยอะๆ กินอาหารให้ครบห้าหมู่ และออกกำลังกาย ฉันเติบโตและ

14

กลายเป็นสาวสวยอย่างที่ต้องการ มีผู้ชายมาจีบเยอะด้วย

'ถ้าไม่รังเกียจผมขอเบอร์ไว้อิทรคุยได้ไหมครับ'

'ขอโทษนะคะ พอดีฉันมีแฟนแล้ว'

ฉันปฏิเสธผู้ชายที่เข้ามาจีบแบบนั้นเสมอ ฉันทำตัวเป็นผู้หญิงที่มีแฟนแล้ว รักเดียวใจเดียว ไม่คิดสนใจผู้ชายคนอื่นเลยสักครั้ง แม้ว่าพี่ดีเลยจะใจร้ายด้วยการไม่ตอบกลับอีเมล แต่ยังไงฉันก็จะรอเขา มันเป็นความรู้สึกที่น่าเศร้ากับการรอคอยใครสักคนโดยที่ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันเมื่อไหร่

และในตอนนี้...

ฉันก็รอพี่ดีเลยจนเวลาล่วงเลยผ่านไปแล้วตั้งเจ็ดปี!

ถ้าถามว่ารู้สึกยังไง ฉันขอบอกเลยว่า...

โกรธ

โกรธมากจนอยากฟันไฟแล้ว! กร๊ากซซซ

ไอบ้านนี่ปล่อยไว้ให้ฉันรอโดยไม่ติดต่อกลับมาเหมือนตายไปแล้วแบบนี้ก็ได้เหวอ แต่ถึงจะโกรธจนแทบกลายร่างเป็นกิ้งกือซิลล่า สุดท้ายฉันก็ยังรอเขาอยู่ดี

มายู : ฉันชอบเขาจริงๆ นี่นา ยังไงก็จะรอแหละ

บ้ามัยละ...ฉันเนี่ย

ฉันคิดแค่ว่าไหนๆ ก็ทนรอมาถึงขนาดนี้แล้ว เกิดฉันตัดใจมีแฟนใหม่ขึ้นมาแล้วพี่ดีเลยดันโผล่มาเซอร์ไพรส์ล่ะจะให้ฉันทำไง ฉันไม่อยากจะเกิดรักสามเส้าขึ้นมาหรอกนะ ฮือออ

ยูกิ : เฮอะ

ยูกิ : แล้วถ้าเกิดเขาไม่กลับมาหาแกอีกแล้วล่ะ

ยูกิ : แกจะทำยังไง จะครองโสดไปยันแก่ตายเลยเหวอ

จึก!

ข้อความของยูกิที่แทงใจสุดๆ จนฉันชะงัก มือที่กำลังจะพิมพ์ข้อความลงไปค้างหนึ่ง นันสิ...ถ้าเกิดว่าเขาไม่กลับมาแล้วฉันจะทำไงต่อ ถึงฉันจะเป็นแฟนกับพีดีเลยก็จริง แต่นั่นมันคล้ายว่าฉันถูกเขาทิ้งแล้วไม่ใช่เหรอ หายเงียบไปเหมือนตายมาตั้งเจ็ดปีมันไม่ได้หมายความว่าเราหมดรักกันแล้วหรือไงกัน

ไข่มุก : ถึงยูกิจะพูดแรง แต่ฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกันนะ ฉันว่าแกเลิกรอผู้ชายห่วยๆ อย่างหมอนั่นแหละ หน้าตาแกก็ดี ที่ผ่านมาก็มีผู้ชายโพรไฟล์ดีๆ มาจีบก็ตั้งเยอะ เลือกละเอาใครสักคนที่หล่อ รวย นิสัยดี ชาตินี้แกก็ไม่อดตายแล้ว

ไข่มุก : ส่วนไอ้สัญญาบ้าบอขอแต่งงานนั้นแกก็ไม่ต้องสนใจหรอก ถ้าเกิดหมอนั่นกลับมาหาแกแล้วเรียกร้องอะไร แกก็เอาเรื่องที่เขายายหน้าไปตั้งเจ็ดปีโดยไร้การติดต่อมาอ้าง หรือไม่ก็ควงแฟนใหม่ไปโชว์ซะเลย เดียวหมอนั่นก็คงอกแตกตายแล้วเป็นฝ่ายยกเลิกสัญญาไปเองนั่นแหละ แกต้องหัดเป็นคนคุมเกมบ้างนะม่าย ถ้าหมอนั่นดีจริงคงไม่ปล่อยให้แกรอมาจนถึงตอนนี้หรอก

แปลบ...

ฉันอ่านข้อความที่เพื่อนสองคนพิมพ์ส่งมาแล้วก็ปวดหัวใจหนึ่งๆ มันก็จริงอย่างที่พวกเธอพูด...พีดีเลยเป็นผู้ชายที่ใจร้ายมากเหลือเกิน อย่างน้อยเขาก็ควรตอบเมลฉันกลับมาบ้าง หรือไม่ก็พูดกันให้รู้ไปเลยว่าตกลงแล้วเขายังรักและอยากแต่งงานกับฉันตามสัญญาอยู่หรือเปล่า คนรักกันก็ไม่ควรทำให้อีกฝ่ายต้องเป็นทุกข์กับการรอคอยสิ!

หรือว่าบางที...

ฉันควรตัดใจจากเขา

ตัดใจทั้งที่รอคอยเขามาตั้งเจ็ดปีแล้วแบบนี้

ยูกิ : เอาเป็นว่าแกล้งงอไปคิดดูดีๆ ละม่าย

ไข่มุก : ตามนั้น

16

ไข่มุก : แต่ตอนนี้ฉันว่าเราหยุดพูดเรื่องของผู้ชายเองชวชนันดีกว่า
คืนนี้อดสู้าหมีปาร์ตี้ทั้งที ดีไม่ดีคืนนี้ยัยมายูอาจเจอผู้ชายที่เข้าตาบ้างก็ได้นะ
มายู : โอเค งั้นคืนนี้ฉันจะลองทำตัวเป็นสาวโสดดูบ้างแล้วกัน

หลังจากที่เจียบมาได้สักพักฉันก็ตัดสินใจพิมพ์ข้อความส่งไปแบบนั้น
ทั้งน้ำตาที่ไหลอาบแก้มจนคนรอบข้างหันมามองอย่างตกตื่น อีก จะว่าไป
ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาฉันร้องไห้เพราะการรอคอยมากี่ตั้งหลายครั้ง แต่ว่า
ครั้งนี้ที่ฉันร้องไห้ออกมามันไม่ใช่เพราะการรอคอย แต่เป็นเพราะคิดจะตัดใจ
จากผู้ชายคนนั้นต่างหากเล่า

ถึงจะน่าเศร้า...แต่อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีก็ได้

จุดเริ่มต้นที่ฉันควรกลับมารักตัวเองสักที

22.15 น.

ณ โรงแรมสุดหรูใจกลางกรุงเทพฯ

แม้ว่าจะมาสาย (มาก) เกินไปหน่อย แต่ฉันก็มาถึงสถานที่จัดงานปาร์ตี้
ฮัลโลวีนจนได้ จุดจัดงานก็คือบริเวณริมสระวายน้ำขนาดใหญ่ มีทั้ง
แสง สี เสียง และเหล่าผู้คนมากมายที่มาร่วมงาน ทุกคนแต่งตัวกันไอเดีย
บรรเจิดสุดๆ ทั้งแวมไพร์ที่ดูหล่อกระเซ้าใจมากกว่าน่ากลัว ฝีสาวที่นุ่ง
กระโจมอกแบบไทยๆ อย่างเซ็กซี่ชวนให้เลือดกำเดาไหล

โอเค มองคนอื่นจนหน้าใจแล้วลองย้อนกลับมาดูเสื้อผ้าหน้าผมของฉัน
ในตอนนี้นี...

"เหวอ น่ากลัว!"

"แต่งเป็นผีอะไรอะ ทำไมถึงได้นำสยดสยองมากขนาดนี้"

"ของจริงหรือเปล่าวะ"

"แม่! หนูกลัว แง~~!!"

เอ๊ะ ดูเหมือนว่าฉันจะแต่งสมจริงมากเกินไปหน่อย ทุกคนที่อยู่รอบๆ
ถึงได้มีอาการหวาดกลัวตัวสั่นทำท่าเหมือนเห็นฉันเป็นผีจริงๆ บางคนถึง
ถึงกับยกมือชี้ตาแล้วเพ่งมองฉันให้แน่ใจเลย แอบทิ้งในผีมือการแต่งหน้า

ของตัวเองจัง ฮีๆ

"ใช้ชีวิตก็ปะ โคตรเหมือนจริงเลย"

อู๊ตะ มีคนทนายถูกแล้ว ตอนนี้ฉันเป็นผีซัดก็เนี่ยแหละ เป็นตุ๊กตาผีที่ชอบถือมีดวิ่งไล่เสียบคน สวมเสื้อยืดแขนยาวลายขวางคู่กับเอี๊ยมกางเกงขายาวสวมวิกผมสีน้ำตาลแดง มือข้างซ้ายถือมีดปลอมที่ดูน่ากลัว ส่วนใบหน้าก็แต่งแบบจัดเต็มด้วยการทำให้มีแผลเป็นรอยยาวดูซ้ำเลือดซ้ำหนอง แล้วก็แต่งให้เหมือนผิวหนังหลุดออกไปเป็นหย่อมๆ ถึงขนาดที่ส่องกระจกแล้วฉันยังกลัวตัวเองเลย คิดดู

"แฮ้ย!"

ไหนๆ ก็เป็นคืนวันฮัลโลวีนทั้งที ฉันก็ขอทำตามคาแรกเตอร์ด้วยการหันไปแยกเขี้ยวยิงฟันใส่กลุ่มคนที่อยู่รอบๆ พร้อมกับวัดมีดปลอมไปมาให้สมบทบาท ซึ่งก็ทำให้เกิดเสียงกรีดร้องพร้อมกับกลุ่มคนที่แตกฮือวิ่งหนีไปคนละทิศคนละทาง

"กรีดดด"

"อ้ากกก"

"ว้ากกก"

อู๊บ ฉันกลับเข้าแทบไม่ไหว พอวิ่งไล่คนอื่นจนเบื่อฉันก็มาเดินตามหาอยู่กับไข่มุกภายในงาน ล่าสุดที่คุ้ยไลน์กันเมื่อตอนสามทุ่ม สองคนนั้นบอกว่ามาถึงงานแล้วและกำลังไปหาเป้าหมายที่เป็นผู้ชายหน้าตาดีๆ ให้ชีวิตกระชุ่มกระชวย

"ให้ตายสิ...ไปอยู่ที่ไหนกันนะ"

หวับๆ (' ') (' ')

ฉันพิมพ์พาลางกวาดตามองหาเพื่อนตัวเองท่ามกลางผู้คนมากมายที่นั่งจับกลุ่มพูดคุยกัน บางคนก็เดินไปตามจังหวะเพลง บางคนก็ลงไปว่ายน้ำเล่นในสระ มองหาอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เจอแววของสองคนนั้น ส่งข้อความถามในกลุ่มไลน์ก็ไม่มีใครตอบ โทรมไปก็ไม่รับ

ไฉน!

เอ๊ะ ดูเหมือนจะมีคนส่งข้อความเข้ามาในกลุ่มไลน์แล้วอะ

ไข่มุก : โทษทีมาอยู่ ตอนนี้นั่งกับยูกิไม่ได้อยู่ในงานแล้วอะ

ฮะ ไม่อยู่ในงาน!?

มายู : เอ้าา แล้วพวกแกสองคนอยู่ไหนเนีย

ไข่มุก : ส่งรูป (เป็นรูปยูกิกำลังร้องคาราโอเกะอยู่กับผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง)

ไข่มุก : อยู่ร้านคาราโอเกะ 555+

มายู : น้อยแน่ ทั้งกันเลยนะ

ไข่มุก : โอๆ อย่างอนน้ำา พอดียูกิบังเอิญเจอเพื่อนเก่าก็เลยมานั่งคุยกันที่นี้อะ แกจะตามมาไหม

มายู : ไม่ละ วันนี้เดินทางเหนื่อยสุดๆ เดี่ยวฉันจะกลับคอนโดฯ เลยแหละ

ฉันพิมพ์ตอบไข่มุกไปอย่างแข็งๆ ก่อนเก็บมือถือใส่กระเป๋า จะไม่ให้เคืองก็ไม่ได้ นี่ถ้าสองคนนั้นไม่เตือนฉันมา ป่านนี้ฉันคงนอนแผ่หลาสบายใจเฉิบอยู่บนเตียงแล้ว ถึงจะเดินทางด้วยการนั่งเครื่องบินแต่มันก็เพลียอะ เหนื่อยด้วยไหนจะต้องมาแต่งหน้าทำผมอีก แฮ่... แต่ไหนๆ ก็แต่งตัวมาแบบจัดเต็มขนาดนี้ ขออยู่แก้ลังคนอื่นที่มาร่วมงานปาร์ตี้ฮัลโลวีนอีกสักพักแล้วกัน ฉันคิดแล้วก็ไปเอามิดปloomวิ้งไล่เสียบคนอื่นต่อ พอเหนื่อยก็เดินไปทิ้งตัวลงนั่งตรงจุดที่ไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่านมากนัก

ดูบ...

เหงาจัง ถ้ามีเพื่อนนั่งเฝ้าท่อมอยด้วยคงจะดีกว่านี้

"มานั่งคนเดียวไม่เหงาเหรอ"

"...!"

เฮ้ออก

หวั่วใจจะวาย ฉันกำลังคิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งสุดตัวกับเสียงของใครบางคนที่ตั้งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เกือบหลุดกรีดออกมาแล้วเชียว ทว่า

พอหันไปมองต้นเสียงก็ถึงกับชะงักค้างอย่างตกตะลึง

วูบ~

คล้ายๆ กับมีสายลมเย็นที่มาพร้อมกับกลิ่นน้ำหอมที่ชวนให้ใจสั่นโซยปะทะเข้ากับใบหน้า รวากับทุกอย่างกลายเป็นภาพสโลว์โมชั่น ดวงตาของฉันทะเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ จับจ้องมองผู้ชายที่เดินตรงเข้ามาพร้อมกับความวิบวับออรักระจาย เขามีเส้นผมสีฟ้า ใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตร จมูกโด่งริมฝีปากแดงชมพูอย่างสุขภาพดี ขนตายาวสวย เลี้ยววินาทีที่ได้ประสานสายตาเข้ากับดวงตาสีฟ้าที่ดูเปล่งประกายอย่างน่าลุ่มหลงคุณั้น...ฉันก็รู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์ความฝันยังงี้ยังงั้น

พระเจ้า...เขาหล่อมากกก!!

ตึกตัก! ตึกตัก!

จ้อออ มันเป็นเรื่องที่บ้ามาก หัวใจของฉันทที่เคยสงบนิ่งไม่เคยหวั่นไหวกลับเต้นแรงให้กับผู้ชายคนนี้ได้ยังไง นี่มันน่าอัศจรรย์ใจเกินไปแล้ว ออย่าลืมสิ! ฉันมีแฟนแล้วนะ ที่ผ่านมาก็ไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับมนุษย์เพศชายเลยสักคน นอกจากพี่ดีเลยเพียงคนเดียว

เพราะงั้น...เพราะงั้น...

"เชิฎุคะ เชิฎุตามสบายเลย"

ก็แหม...ฉันไม่ใช่เจ้าของที่นี้นา จะปฏิเสธไม่ให้เขานั่งได้ยังไงกัน อีกอย่างเขาคู่นี้ก็มีตาสีฟ้าเหมือนกับพี่ดีเลยของฉันด้วย ฮือออ ถ้าเกิดพี่ดีเลยโตขึ้นแล้วมีหน้าตาแบบนี้ฉันคงฟินไปสามชาติ

"ขอบคุณครับ"

วืง~

จึก!

ทันทีที่อีกฝ่ายพูดพร้อมกับขยิบตาส่งวังมาให้อันก็รีบยกมือทาบกับอกข้างซ้ายของตัวเอง รู้สึกเหมือนมีลูกดอกพุ่งเข้ามาปักกลางใจอย่างจังเวลานี้ฉันอยากกรีดร้องให้ดังๆ เหลือเกิน จ้อออ จ้อออ จ้อออ (กรีดร้องในใจเนี่ยแหละ) เขาเป็นดาราหรือเปล่า? ทำไมถึงได้ดูดีขนาดนี้ แล้วดูรอยยิ้มของเขาสิคะคุณณณ~ อานุภาพรุนแรงเกินไปแล้ว

ตป...

เขาทั้งตัวลงนั่งข้างๆ ฉัน ถึงเราจะไม่ได้นั่งใกล้กันมากนักแต่ฉันก็สามารถได้กลิ่นน้ำหอมรวมถึงกลิ่นแอลกอฮอล์จากตัวเขาแบบเต็มๆ พอร่วมกันแล้วมันกลายเป็นกลิ่นที่ชวนให้รู้สึกฟุ้งซ่านยิ่งงักไม่รู้ เซินอะ มองจากเสื้อผ้าที่เขาใส่ น่าจะแต่งเป็นแวมไพร์นะ แต่ว่าไม่มีความน่ากลัวสักนิด

อ้า ฉันอยากถูกกักคอกจัง

มันเป็นแค่ความคิดชั่วๆ เท่านั้นแหละ ความเป็นจริงฉันนี่นั่งตัวแข็งทื่อ เป็นก้อนหินด้วยความประหม่ามากจ้า ไม่กล้าหันไปมองเขาที่นั่งข้างๆ สักนิด ใจหนึ่งก็เฝ้ามองเขาอย่างขมขื่นตบหน้าตัวเองเพื่อเรียกสติให้รู้แล้วรู้รอด ย้ำเตือนตัวเองอีกครั้งว่าอย่าลืมสิ! เธอมีแฟนแล้วนะ เธอรอเขามาตั้งเจ็ดปี จะมาหวนไหวกับผู้ชายที่เพิ่งเจอหน้าครั้งแรกได้ยังไงกัน แบบนี้นั่นไม่ถูกต้อง มันไม่ถูกต้องง

"..."

"..."

เจียบมาก แงง เราสองคนจะนั่งกันเจียบๆ แบบนี้หรือ อึดอัดอะ ฉันแอบเหลือบมองไปหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายอย่างกล้าๆ เกร็งๆ แวบหนึ่ง ที่มองจากมุมนี้แล้วรู้สึกคล้ายคลึงคล้ายคลึงไปหน้าของผู้ชายคนนี้อย่างบอกไม่ถูก

เขา...

ดูเหมือนกับพี่ชายของฉันจริงๆ นะ

"อื๊บ..." หือ แล้วอยู่ที่ไหนคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ถึงได้หลุดขาออกมาเล่า แถมยังเลื่อนดวงตาสีฟ้าที่เป็นประกายหันมาจับจ้องมองฉันอย่างขบขันด้วย "เมื่อไหร่ยังเห็นเธอดูร่าเริงเอามีดปลอมเที่ยวไล่แทงคนอื่นอยู่เลย แต่ตอนนี้ทำไมถึงเอาแต่นั่งนิ่งแบบนี้ล่ะ"

เอ่อ...

จะให้บอกว่าเขาหล่อไปฉันเลยอายจังหรือ

"หรือว่า..." เขาพูดอีกครั้งเมื่อเห็นฉันไม่ได้ตอบอะไรลงเสียงหนานิดๆ

ดูน่ารักน่าหยิกเป็นที่สุด "เธอกลัวฉัน?"

"..."

เฮ้ย บ้าเหรอก หล่อขนาดนี้จะให้กลัวได้ไง

"เฮ้!" แล้วเขาก็อ้าปากแยกเขี้ยวยิงฟันใส่ฉัน ทำท่าเหมือนผีแวมไพร่ที่กำลังจะขย้ำคอ ฉันชะงักและวิ่งไปเลย เพราะมันไม่ได้ดูน่ากลัวสักนิด เมื่อเห็นฉันยังคงนั่งเขาก็ทำตาโต หน้าตาตูดกใจมาก "เฮ้ นี่เธอกลัวฉันจริงๆ เหรอ"

"อู๊ป"

เห็นแบบนี้ฉันก็ปล่อยหลุดขาออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

"โอ๊ะ ยิ้มแล้ว"

"...!"

"ตอนยิ้มน่ารักกว่าเยอะ" อีกฝ่ายพูดพร้อมคลี่ยิ้มแล้วจ้องมองฉันตาเป็นประกาย ถูกพูดใส่แบบนี้ฉันจะไม่เขินได้ยังไงกัน ฮือออ มือที่วางไว้บนตักนี่จิกแน่นมากจ้า อยากจะแอบถ่ายรูปเขาส่งไปในกลุ่มไลน์ให้ยูกับไข่มุกดูเสียเหลือเกิน สองคนนั้นพลาดแล้วที่ทิ้งฉันไปร้องคาราโอเกะ "เอาเป็นว่าขอแนะนำตัวก่อนดีกว่า ฉันชื่อดีเลย์นะ เธอชื่ออะไรเหรอก"

กึก...

ทว่าวินาทีที่ชื่อนั้นหลุดออกมาจากปากคนตรงหน้า ร่างกายของฉันก็คล้ายจะแข็งทื่อไปชั่วขณะ หัวใจคล้ายกับดิ่งวูบลงไปกองอยู่ปลายเท้า ต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการสงบสติอารมณ์เอาไว้ แล้วยิ้มตอบ

"มายูคะ"

ให้ตายสิ ฉันจะตกอกตกใจทำไม ยิ่งใครที่ชื่อดีเลย์ก็คงไม่ได้มีคนเดียวในโลกนี้สักหน่อย และแม้ว่าเขาจะมีใบหน้าที่คุณคล้ายกับพี่ดีเลย์ของฉันดวงตาก็ก็นี่ฟ้าเหมือนกัน แต่คงไม่ใช่เหรอก อีกอย่างพี่ดีเลย์ของฉันก็อยู่ต่างประเทศด้วย ถ้าเขากลับมาไทยก็ต้องติดต่อฉันอยู่แล้ว

"มายู?" ดีเลย์ทวนคำพาลงทำให้นึกคิด "ชื่อเหมือนคนที่ฉันเคยรู้จักเลย"

"มะ...เหมือนคนรู้จักเหรอก" ฉันปล่อยหลุดปากพูดออกไป ดีเลย์ฟังแล้ว

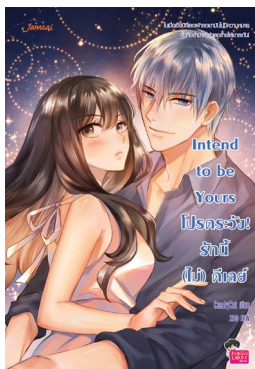
ก็พยักหน้ายิ้มๆ

"อ้อ เมื่อประมาณเจ็ดปีที่แล้วฉันมีแฟนชื่อนั่นนะนะ"

"!!"

อะ...อะไรวะ!?

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625703.html>